

Visitationspredikan Älvkarleby- Skutskär 18 eft tref 2022-10-16

Guds kraft är kraftfull som Dalälven. Om man lyssnar är Guds kraft också mild och smekande som Dalälven en solig vårdag. Hade jag varit på plats under *Fallens dag* i juni hade jag tillsammans med er fått dela den mäktiga upplevelsen när vattnet släpps på i Älvkarleby och vi kunde förundras över älvens väg och dess långa historia. Älven är som en pulserande blodådra – som berättar om naturen, om alla människor som levt i bygderna Älvkarleby-Skutskär, om flottleden som förr var så viktig. Vid älven samlas människor från förr och idag – för att berätta om livets sång. En sång om hårt arbete, sorg, vila och glädje.

Jag tänker att när man bor vid älven så tar man den för given, liksom man också här omkring tar kyrkans närvaro för given. Det är lätt hänt att man tvivlar på kyrkans plats i dagens samhälle och upplever motstånd – liksom laxen som vill ta sig uppströms för att leka. Då kan det vara gott att samlas i en prostvisitation – för att samtala om kyrkans viktiga uppdrag och få en slags överblick och ställa viktiga frågor: - Gör kyrkan skillnad i samhället, i människornas liv? Hur ska kyrkan vara relevant idag? Under två intensiva dagar i församlingen har vi under temat *Att vara kyrka i en ny tid*, samtalat, firat gudstjänst och delat måltidsgemenskap.

Det är bra att kyrkan har dokument och annat som möjliggör en god förvaltning, liksom budorden vi hörde om, som skapar ramar för livet. Men det är ändå genom att lyssna till erfarenheterna och berättelserna, från människor som har kontakt med kyrkan, som bilden tydligast växer fram. Temat idag är *Att lyssna i tro*. Jag har försökt att under de här dagarna lyssna till erfarenheter om vad Gud betyder och vad kyrkan betyder. Jag vill uppmuntra er att lyssna till

alla goda erfarenheter och inte låta er nedslås av när tex skolan stänger sin dörr eller när man inte lyssnar till hur stort det kan vara att komma till söndagens gudstjänst. Ibland behöver man lyssna under och mellan orden. Utsagan ”att man finner ro och frid i kyrkan” är en trosbekännelse, en upplevelse av Guds tilltal. Liksom älvens självklara existens har kyrkan en självklar plats i människornas liv, men ibland behöver man hitta en annan flodådra – ett annat sätt, en annan väg.

Ni har gjort ett stort arbete med församlingens gudstjänstfirande! I *Mässa-mitt-i-livet*, som jag fick fira, uppmanades jag att lyssna till mitt eget hjärta och bli medveten om att jag symboliskt kan lämna en sten på altaret för att överlämna det svåra till Gud. Jag har fått höra om *Sinnesrogudstjänsterna* där det brustna livet predikas och hur man som människa erbjuds nya chanser i livet. Nu är ni på gång med att hitta former för gudstjänster med alla åldrar och låta barnen få en särskild plats med delaktighet. Gudstjänstlivet med dess olika former är som älvens blodomlopp – bön, sång, gemenskap och måltidsfirande är grunden vi som kyrka står på och hämtar kraft av.

I samtalet om barnverksamheten fick jag höra att upptaktsgudstjänsten kryllat av barn och att ni inte riktigt vet vad som har hänt. Men ni säger till varandra: - Något har hänt i barnverksamheten, men vi vet inte riktigt vad! Vi är med om någonting, ett växande. Jag fick möta ett engagerat arbetslag kring barnen, med många idéer framåt. Vi samtalade om att barnens närvaro ska synliggöras i församlingshem med ”små hörnor, teckningar, kuddar” där det syns att barnen har en självklar plats i gemenskapen. Då får vi komma ihåg att när Jesus mötte barnen visade han på att barnen är vår förebild för att ta del av Guds rike. Jesus satte barnen i centrum. Vi talade om vikten att synliggöra dopet, både genom undervisning och inbjudan till samtal. En av er anställda berättade så fint att när ni gick för att hämta barnen i skolan, blev de andra barnen så nyfikna att de

också ville vara med! Jag tänker att hämtningen av barnen berättar flera saker: Dels om vikten att knyta relationer, att kyrkan kommer där barnen är, dvs skolan, och att nyfikenheten hos de andra barnen väcks ”nu är ju något på gång som man inte vill missa”! Låt denna metod guida er vidare, kanske också vid andra situationer: Gå ut, berätta genom att handla och väck nyfikenhet!

Under personalsamlingen blev jag uppmärksam på att här finns framåtanda och en stolthet över kyrkans öppenhet och gemenskap. Här finns glädje och vilja att bidra till församlingsbygge med volontärer, förtroendevalda, körsångare och alla andra som är i kyrkan. Här vill man visa omsorg och kärlek till nästan, utöva diakoni som når de allra mest utsatta i samhället. Här finns viljan liksom hos förtroendevalda att vara mer närvarande utanför kyrkans väggar. Eventuellt ha en lokal i centrum, kontakta idrottsrörelsen och söka samarbete. Mycket av det utåtriktade arbetet gör församlingen redan, men det finns mer att göra. *Att vara kyrka i en ny tid*, visitationens tema, har sina utmaningar och har i kyrkans långa historia alltid haft sina utmaningar.

En utmaning är motverka polarisering. Vi ser polariseringen i samhället här. Den som har ett arbete att gå till och den som inte har ett arbete. De som är födda här och de som flyttat hit. De som bor i Skutskär och de som bor i Älvkarleby. Det gör ont i samhällskroppen när polarisering tilltar mellan människor. Då gör det också ont i kyrkans kropp. Här uppmanas vi i Jakobsbrevet att ”inte göra skillnad på människor”. För att motverka polariseringen behöver vi alla kämpa. Vi behöver liksom laxen simma motströms och ta fasta på kyrkans profetiska uppdrag: Alla är vi ett i Kristus! Gör inte skillnad på människor! Vi behöver skärskåda vårt språk: - Vem är ”vi” och vem är ”de”? Vi behöver klargöra som vi gjorde under samtalet bland förtroendevalda; att kyrkan är öppen för alla, oavsett bakgrund, oavsett hur

ditt liv tidigare sett ut. Då blir kyrkan ett barmhärtighetens tecken i världen och i Älvkarleby- Skutskär. Gud överger aldrig sin dröm om att alla människor ska känna sig hemma.

På Fyrklövern med en god räkmacka och sång förde vi samtal om vad som ger glädje i livet och hur oron såg ut. Glädjen beskrevs bland annat med orden: gemenskap, hälsa, barnbarn. Oro beskrevs genom orden: sorg, otrygghet, sjukdom. Här kom också frågan upp om att ha en ungdomsgård där den behövs – i centrum. Här kan kyrkan vara en pådrivare och samarbeta med andra aktörer för att sätta ljuset och uppmärksamma ungdomarnas situation. På företagarfrukosten lyftes kyrkans goda arbete med familjecentralen och hur alla är välkomna till kyrkans öppna förskola, som är den enda i kommunen. Från räddningstjänsten kom uppmaningen att hitta en gemensam arena och att alla behöver hjälpas åt för ett gott samhälle. Då tänker jag att alla som bor vid älven, oavsett sida, oavsett tiden man bott vid älven – är ett och samma folk. Istället för att älven delar människor så förenar istället älvens sång.

Jag har fått höra delar av älvens sång under visitationen, fått möta den harpspelande ängeln i Älvkarlebys kyrkmålningar, sett den berömda författaren Stig Dagermans grav och lyssnat till Efraim Abrahamssons stycke i Skutskärs vackra kyrka. I Marma klingar frågan om kyrkans roll och samtalet fortsätter. Att vara kyrka i en ny tid – är en spännande resa. Vi behöver bara gå ner till Dalälven för att lyssna till vattnets kraft och dramatik genom seklerna, för att tänka och be om Guds kraft. Så ljuder sången om människors liv från födelse och död vid älvkanten. Det vi behöver är tillit till Guds kraft och ständiga närvaro i våra hjärtan och i kyrkans liv.

Sara J Grip – Kontraktspastor Upplands norra kontrakt